

Hồi 06

Điều Ngao Cư Sĩ

Trang Mộng Điệp thấy Triển Thanh Bình đeo một thanh kiếm gỗ dài chừng ba thước, mà lại bảo là để đo lường nước đầm nông sâu, liền ngạc nhiên vô cùng, nhưng y vẫn đứng lẳng lẳng để xem ông già này đo lường như thế nào.

Y thấy Triển Thanh Bình không dùng sức gì hết, chỉ thuận tay giơ thanh kiếm gỗ ấy lên, khẽ chém vào đầm nước ấy một nhát. Lạ thực! Thanh kiếm còn cách mặt nước chừng ba thước và cũng không thấy có gió mạnh gì cả đã nghe thấy có tiếng động, nước đầm đột nhiên bay lên, rồi nước ở bên dưới rẽ ra thành một cái khe sâu chừng năm thước và dài chừng hơn trượng, không khác gì đã cầm kiếm mà chặt đôi ra vậy!

Trang Mộng Điệp tuy kiêu ngạo, nhưng dù sao cũng là một võ học danh gia, thấy vậy kinh hãi vô cùng, liền lùi lại ba bước, rồi thất thanh nói :

- Đây là Vô Hình Kiếm Khí do Tiên Thiên Cương Lực hóa ra!

Triển Thanh Bình vẫn ra vẻ ung dung, mắt nhìn vào mặt nước đáp:

- Nước đầm này quá sâu, lão không thể tự động nhảy xuống dưới đó được!

Y vừa nói vừa đưa cái kiếm gỗ ấy xuống dưới hông và hất về phía sau, chỉ nghe thấy “chóc” một tiếng, thanh kiếm gỗ đó cắm sâu vào tảng đá mà y vừa ngồi khi nãy. Lưỡi kiếm đã ngập vào trong tảng đá chừng năm tấc.

Ném xong thanh kiếm, y mới quay đầu lại nhìn Trang Mộng Điệp, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng và mỉm cười hỏi :

- Hai môn võ công Vô Hình Kiếm Khí với kiếm gỗ vào đá của lão không biết có bằng Ngũ Hành Thần Chưởng và Đại Ứng Trảo Lực của ngươi hay không?

Lúc này, Trang Mộng Điệp mới biết võ công của đối phương cao

siêu hơn mình nhiều, vẻ mặt đã mất hết kiêu ngạo và chỉ ngượng ngịu đáp :

- Đại trượng phu lời hứa nặng bằng nghìn cân. Hai môn võ công của lão quả thực hơn võ công của tôi nhiều, Mong Điệp xin trao Cổ Thanh Phong lại cho lão!

Nói xong, y đang định đi tới trước Cổ Thanh Phong, thì Triển Thanh bình đã cười ha hả, nói :

- Người không thất tín như vậy kể cũng hiếm có, vậy người hãy về báo cho Chủ Nhân của Vạn Kiếp Ma Cung hay rằng võ lâm mười ba danh thủ đang trông mong y sớm ngày sơn đỏ ba chữ Vạn Kiếp Môn kia đi!

Trong lúc lên tiếng nói, Triển Thanh Bình đề phòng Trang Mộng Điệp nhớ nổi lòng hung ác, hạ độc thủ giết hại Cổ Thanh Phong thì sao, cho nên y chưa nói xong, đã tung mình nhảy vào khoảng giữa Trang Mộng Điệp và Cổ Thanh Phong hai người. Một mặt nói chuyện với Trang Mộng Điệp, một mặt tay trái đưa về phía sau hư không búng một cái, liền có một luồng gió bắn trúng ngay vào yếu huyệt bị điểm của Cổ Thanh Phong, khiến chân tay đã hoạt động lại được.

Dùng ngón tay cách không điểm huyệt một cách mù quáng như thế cũng là một thần công tuyệt đỉnh hiếm thấy trên võ lâm, nên Trang Mộng Điệp thấy vậy cũng kinh hoàng vô cùng, vội huýt sáo miệng gọi con Thần Tụ tới.

Con chim đó vừa bay tới trên đỉnh đầu, y liền vỗ tay một cái đã nhảy lên trên cao bốn trượng và lẹ làng cỡi trên lưng của con Thần Tụ rồi.

Thấy khinh công của Trang Mộng Điệp cao siêu như vậy, Triển Thanh Bình cũng phải buột miệng khen ngợi :

- Khinh công cao siêu lắm! Quả thật đệ tử của Vạn Kiếp Ma Cung danh bất hư truyền!

Trang Mộng Điệp cỡi ở trên lưng chim ngó xuống hỏi :

- Ông già có tài ba siêu tuyệt kia, cao danh là gì? Chẳng lẽ không dám lộ mặt mũi thực cho người của Vạn Kiếp Ma Cung này biết hay sao?

Hải Thiên Kiếm Thánh chỉ thanh kiếm gỗ cắm vào trong đá, ha hả cười và đáp :

- Lão phu tiêu ngao bát hải, lấy kiếm thành danh, đáng lẽ người phải biết danh của lão rồi mới phải chứ!

Trang Mộng Điệp mới tỉnh ngộ, thất thanh hỏi lại :

- Thế ra lão tiền bối là Chủ Nhân của Bắc Hải Thanh Bình Cung tên là Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình phải không?

Triển Thanh Bình vừa cười vừa đáp :

- Gần mười năm nay, Triển Thanh Bình chưa bước chân vào Trung Nguyên, lần này mới biết trên Bách Trượng Bình tại núi Dã Nhân lại có một Ma đầu cái thế xuất hiện, y tự xưng là Vạn Kiếp Ma Cung Chủ Nhân. Còn ta tự xưng là Bắc Hải Thanh Bình Chủ Nhân. Ta ở Bắc Hải, y ở Nam Hoa, thật là trâm phong tương đối!

Trang Mộng Điệp biết Hải Thiên Kiếm Thánh là người có võ công tuyệt thế và vừa rồi lại trông thấy tài ba lợi hại của đối phương như thế nào rồi, nên y vội vỗ con Thần Tụ cho nó bay đi luôn.

Triển Thanh Bình bỗng gọi với :

- Nhân Uân Sứ Giả hãy khoan đã!

Trang Mộng Điệp nghe gọi không hiểu việc gì, liền ra lệnh cho con Thần Tụ quay trở lại, nhưng không dám cho nó bay thấp, chỉ ở trên cao bay trượng mà lớn tiếng kêu gọi thôi :

- Chẳng hay Thanh Bình Cung Chủ Nhân còn có việc gì dặn bảo thế?

- Vì lão mong Chủ Nhân của Vạn Kiếp Ma Cung sớm ngày sơn đồ ba chữ Vạn Kiếp Môn để triệu tập ngay Vạn Kiếp Đại Hội, vì thế mới gọi người trở lại dặn người một điều này!

Trang Mộng Điệp rất ngạc nhiên liền hỏi lại :

- Có phải định nói cho tôi sự bí mật về việc sơn ba chữ Vạn Kiếp Môn đấy không? Hay là lão anh hùng đã biết ai là người ác độc nhất trong thiên hạ này?

- Lão không biết ai là người ác độc nhất thiên hạ, nhưng lão chỉ biết ở đâu có tiên hạc ngàn năm thôi!

Trang Mộng Điệp nghe thấy đối phương nói biết được ở đâu có tiên hạc ngàn năm, y liền mừng rỡ vô cùng, vội lên tiếng hỏi :

- Triển lão tiền bối! Xin cho tiểu bối biết ngay chỗ nào có tiên hạc

ngàn năm thế?

- Ở gần Thiên Trì, trên đỉnh núi chót vót của dãy Trường Bạch, có một đôi tiên hạc ngàn năm, nhưng tiên hạc có, chưa chắc các người đã dám đi bắt nó!

Trang Mộng Điệp kiêu ngạo đáp :

- Chẳng hay Chủ Nhân của tiên hạc ngàn năm đó là ai vậy? Nếu bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung cùng hợp quần đi lấy, thì có ai trên đời lại còn dám đứng ra phản đối và ngăn cản nữa?

- Phàm việc gì cũng vậy, phải lòng thành trước đã rồi hãy nói sau, hà tất người lại khoe khoang như vậy làm chi? Chủ Nhân của hai con tiên hạc ngàn năm đó đừng nói không bước chân vào giang hồ bao giờ, ngay cả núi Trường Bạch cũng không ai thấy tung tích của ông ta nổi. Vì thế, không ai biết tên hiệu của ông ta là gì cả, chỉ biết ông ta là một ông già bé nhỏ, què một chân, nhưng võ công của ông ta cao siêu không kém gì Thập Tam danh thủ của chúng ta..

Trang Mộng Điệp lẳng lặng nghe xong, ngồi trên lưng con chim Thần Tụ chấp tay vái chào Triển Thanh Bình một cái và nói :

- Cám ơn Triển lão tiên bối đã chỉ giáo cho như vậy. Lần sau, nếu tiên bối có gặp lại Vạn Kiếp, thì sẽ thấy chữ Kiếp đã sơn đỏ rồi!

Triển Thanh Bình vừa cười vừa đáp :

- Lão cũng mong như vậy để các nhân vật trên võ lâm sớm ngày chiêm ngưỡng Chủ Nhân của Vạn Kiếp Ma Cung!

Trang Mộng Điệp mừng rỡ, thúc con chim bay luôn lên trên mây.

Từ này giờ, Triển Thanh Bình không hề nghe thấy Cổ Thanh Phong nói một tiếng nào hết, liền ngạc nhiên quay lại nhìn. Lúc này, y mới hay Cổ Thanh Phong vì yếu huyết bị điểm quá lâu, bây giờ tuy đã được giải rồi, nhưng vì khí huyết chưa thể tuần hoàn ngay được, nên vẫn phải nằm yên trên mặt đá như thế.

Thấy vậy, y vội chạy lại xoa bóp cho chàng hồi lâu, chàng mới từ từ tỉnh lại hẳn được.

Bây giờ, Triển Thanh Bình mới thu tay lại cười ha hả và nói :

- Cổ hiền diệt có còn nhớ lão phu là ai không?

Cổ Thanh Phong từ khi bị Đàng Phách Ni Cô dùng mê hương làm

cho mê hoảng đến giờ, có thể nói bất cứ giờ phút nào chàng cũng mê mê hoảng hoảng, không biết một chút gì hết. Cho nên những chuyện gì đã xảy ra chàng đều không biết chút gì cả.

Nhưng bây giờ, chàng nghe thấy Triển Thanh Bình hỏi như vậy, liền đưa mắt ngấm nhìn một hồi...chàng đã nhận ra ông già áo trắng đứng ở trước mặt mình đây chính là bạn thân của sư phụ mình, là Bắc Hải Thanh Bình Cung và cũng là người nổi tiếng thiên hạ đệ nhất kiếm trong võ lâm đương thời. Chàng vội đứng dậy quỳ lạy và chào Triển sư bá luôn.

Triển Thanh Bình mỉm cười đỡ chàng dậy, ngấm nghĩa một hồi rồi cho chàng hay mình tới Cửu Hôi Cốc này để làm chi, gặp Nhân Uyên Sư Giả và cứu chàng ra sao, nói hết cho chàng nghe...

Cổ Thanh Phong nghe nói người yêu của mình là Mạnh Hồng Tiểu đã bị người của Vạn Kiếp Ma Cung bắt cóc đi và còn cho uống một thứ thuốc độc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán không thể nào cứu chữa được...Chàng nghe xong, lòng nóng như thiêu, mắt nhìn Hải Thiên Kiếm Thánh vội hỏi :

- Triển sư bá có biết Thiên Nguy Cốc chỗ ở của bảy Sư Giả của Vạn Kiếp Ma Cung ở đâu không?

Triển Thanh Bình không hiểu tại sao mặt của Cổ Thanh Phong biến đổi chóng đến thế, và có vẻ kích động quá đáng như vậy?

Sau khi hỏi han kỹ lưỡng, Triển Thanh Bình mới biết người sư diệt của mình với Mạnh Hồng Tiểu đã có sự thề ước với nhau, liền thở dài một tiếng và đáp :

- Cổ hiền diệt! Không những lão không biết Thiên Nguy Cốc ở đâu, mà ngay đến tài ba của hiền diệt bây giờ lão cũng chưa chắc là hiền diệt địch nổi người của Vạn Kiếp Ma Cung để cứu Mạnh Hồng Tiểu thoát đâu!

Cổ Thanh Phong biết Triển Thanh Bình tưởng mình bất tài, nên mặt chàng đỏ bừng, rồi chàng bỗng trợn ngược đôi lông mày lên nói :

- Thưa sư bá, lần này Cổ Thanh Phong nhờ bị trúng phải mê hương không có sức đề kháng cho nên mới bị lọt vào tay của Nhân Uyên Sư Giả như thế, chứ còn nói về võ công thực học thì cũng đã được tiên sư chân truyền...

Triển Thanh Bình nhìn Cổ Thanh Phong giây lát bỗng nghĩ ra

một việc liền mỉm cười nói :

- Cổ hiền diệt hãy luyện thử Thiên Độn Kiếm Pháp của lệnh sư truyền thụ cho lão xem!

Cổ Thanh Phong vâng lời rút kiếm ra, cúi mình vái chào Triển Thanh Bình một cái, rồi biểu diễn Thiên Độn Kiếm Pháp...

Trước một người gọi là Hải Thiên Kiếm Thánh, cho nên Cổ Thanh Phong càng phải cẩn thận hết sức trong khi biểu diễn kiếm pháp cho y coi.

Chỉ thấy lão anh hùng vừa xem vừa vuốt râu bạc, đầu thì gật luôn luôn.

Cổ Thanh Phong biểu diễn xong pho Thiên Độn Kiếm Pháp, liền thu kiếm lại. Hải Thiên Kiếm Thánh đã cười ha hả nói :

- Thảo nào hiền diệt tự phụ cũng phải, quả thực pho kiếm pháp này hiền diệt đã học tới bảy tám thành thể kiếm của lệnh sư Tiêu Đại tiên sinh!

Cổ Thanh Phong nghe nói định khiêm tốn, và cảm ơn, thì Hải Thiên Kiếm Thánh đã chỉ tay vào thanh kiếm gỗ đang cắm vào đá và nói :

- Cổ hiền diệt thử biểu diễn nốt pho Tý Ngọ Thần Công một tuyệt kỹ khác của lệnh sư truyền thụ cho! Biểu diễn trên mặt đá này cho lão xem thử!

Tuy Cổ Thanh Phong không biết vị sư bá này khảo nghiệm mình như thế để làm chi, nhưng chàng vẫn phải tuân theo mà giơ tay ra chộp lấy một tảng đá, rồi hai tay nắm bóp một cái, tảng đá đó đã nát vụn ra liền...

Hải Thiên Kiếm Thánh nhìn đá vụn một hồi, rồi mỉm cười nói với Cổ Thanh Phong :

- Cổ hiền diệt! Môn Tý Ngọ Thần Công này của hiền diệt, những đá bóp vụn không đều. Như vậy là chưa thể nào thắng được Đại Ứng Trảo Công của Trang Mộng Điệp. Huống hồ, trong Thiên Ngụy Cốc lại có những bảy Sứ Giả đều có võ công tương tự như thế?

Cổ Thanh Phong biết lời nói của Triển Thanh Bình là thực, liền cau mặt lại, vẻ mặt râu rĩ vô cùng, vội hỏi lại :

- Theo lời nói của sư bá, chả lẽ...

Triển Thanh Bình liền ngắt lời của Cổ Thanh Phong, rồi vừa cười

vừa nói :

- Cổ hiền diệt khỏi cần lo âu! Về phương diện huyền công tuy hiền diệt kém hơn đối phương thực, nhưng hiền diệt cũng có thể mang kiếm pháp tuyệt luân ra mà chế ngự được đối phương!

Cổ Thanh Phong nghe nói mới hơi yên tâm. Triển Thanh Bình lại mỉm cười hỏi :

- Hiền diệt có biết ai là người giỏi nhất về kiếm pháp ở trên võ lâm này hay không?

Cổ Thanh Phong không ngờ Hải Thiên Kiếm Thánh lại hỏi mình như thế, chàng nghĩ ngợi giây lâu, mới từ từ đáp :

- Trên đời này, ngày nay chỉ có mấy người này là có kiếm thuật cao siêu nhất thôi...những người đó là: Điều Ngao Cư Sĩ, Thiết Kiếm Chân Nhân, Phiên Thiên Quái Tú, Triển sư bá và tiên sư chi hạn.

Triển Thanh Bình cười ha hả :

- Hiền diệt đừng có khen ngợi lão như thế nữa. Nếu kiếm pháp của lão mà đứng đầu quần hùng, thì khi nào lại phải hẹn ước Điều Ngao Cư Sĩ, Bànng Thiên Hiểu, Thiết Kiếm Chân Nhân mấy người họp ba lần Bắc Hải Kiếm Hội, lần nào cũng vẫn không phân ai thắng ai bại hết!

Vì Bắc Hải Kiếm Hội, ngoài Điều Ngao Cư Sĩ, Bànng Thiên Hiểu, Thiết Kiếm Chân Nhân, và Triển Thanh Bình bốn người dùng thế kiếm danh gia ra, thì chưa hề mời một nhân vật võ lâm nào khác tham dự. Cho nên, Cổ Thanh Phong không hay biết gì hết, không tiện xen lời vào, chỉ lẳng lặng đứng nghe Triển Thanh Bình nói :

- Cả sư phụ của hiền diệt là Tiêu Đại tiên sinh nữa, năm người chúng ta quả thực mỗi người đều có sở trường riêng và cũng có sở đoản riêng. Không ai dám tự nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ hết!

Cổ Thanh Phong nghe nói tới đây, bỗng nghĩ ra một việc liền hỏi :

- Nếu năm vị danh gia đó cùng dung hòa với nhau để nghiên cứu, thì thế nào mà chả nghiên cứu ra được một pho kiếm pháp khôn tiền khoáng hậu?

- Hiền diệt nói rất đúng! Nhưng người trong võ lâm ai cũng có lòng tự ái, nhất là sau khi nổi tiếng rồi lại càng hẹp lượng thêm. Ngay như lão với tôn sư là bạn chí giao đến thế cũng không chịu hư tâm để cùng

nhau nghiên cứu. Kết quả, người nào người ấy chỉ tự nỗ lực khắc khổ nghiên cứu lấy một mình, chứ có ai chịu nghĩ đến pho kiếm khôn tiền khoáng hậu ấy đâu!

Nói tới đó, giọng nói của Triển Thanh Bình bỗng thay đổi hẳn, với vẻ mặt hiền từ nhìn Cổ Thanh Phong một cái, rồi nói tiếp :

- Từ khi sư phụ của hiền đệ tạ thế đến giờ, lão đã liên tiếp triệu tập ba lần Bắc Hải Kiếm Hội, đều không sao thắng nổi Điều Ngao Cư Sĩ, Bànng Thiên Hiểu, và Thiết Kiếm Chân Nhân. Nên lão không còn hăng hái như trước nữa. Nhưng bỗng nghe thấy Ma Kha Kiếm Pháp trong Đẳng Ma Bảo Lục xuất hiện giang hồ, mới thân hành tới Cửu Hồi Cốc này để cướp giật kiếm pháp đó!

Cổ Thanh Phong cau mày lại đỡ lời :

- Đẳng Ma Bảo Lục đã bị hủy rồi. Tuy Mạnh Hồng Tiểu đã học thuộc lòng ba môn tuyệt học: Diệu Âm Thần Công, Đạt La Thủ, và Ma Kha Kiếm Pháp, nhưng nàng đã bị Sứ Giả của Ma Cung bắt cóc và giam giữ ở trong Thiên Nguy Cốc, một nơi chưa hề có ai biết là ở đâu?

- Hồng Tiểu tốt duyên lắm! Nàng đã thuộc lòng cuốn Đẳng Ma Bảo Lục ấy. Tất nhiên không sao tránh khỏi tai ách, nhưng bất cứ một người nào, không một ai muốn cho cuốn ấy tiêu hủy trên giang hồ, vì vậy bất cứ ai cũng đều muốn đem hết sức lực của mình ra mà bảo vệ cho nàng ta được an toàn. Tuy nàng đã uống phải thuốc độc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán, nhưng đó là một trận hoảng sợ thôi, chứ lão không tin nước Cửu Diệp Linh Chi mà lại không công hiệu bằng thuốc giải độc của Lâu Sơn Tam Sát.

Cổ Thanh Phong nghe thấy Triển Thanh Bình suy đoán như vậy, thấy có lý, trong lòng mới hơi yên, chàng lại nghe thấy Triển Thanh Bình nói :

- Tuy cuốn Đẳng Ma Bảo Lục đã bị thiêu ra tro, nhưng bây giờ lão đã kiếm ra được một cuốn Đẳng Ma Bảo Lục mới!

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên vội hỏi :

- Chẳng lẽ bí quyết tuyệt thế ấy lại có đến hai cuốn hay sao?

- Hiền đệ chính là cuốn Bảo Lục mà lão vừa nói đấy!

- Tiểu đệ không hiểu sư bá nói như thế là thế nào? Tiểu đệ có

liên can gì đến Đàng Ma Bảo Lục?

Triển Thanh Bình khẽ vỗ vai Cổ Thanh Phong mỉm cười nói :

- Hiền đệ đã được Tiêu Đại tiên sinh truyền thụ cho Thiên Độn Kiếm Pháp, mà hiền đệ cũng đã học tới bảy tám thành của Tiêu Đại tiên sinh rồi. Lão sẽ đem pho kiếm của lão đã nghiên cứu được mấy chục năm ra mà tận tâm truyền thụ cho hiền đệ, rồi lại cố hết sức giúp cho hiền đệ được Điều Ngao Cư Sĩ truyền thụ cho. Tập hợp kiếm pháp của ba môn phái vào một mình, như vậy hiền đệ chẳng đủ đối địch với quần ma của Vạn Kiếp Ma Cung hay sao?

Cổ Thanh Phong nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, nhưng chàng lại cau mày, hình như vừa mới nghĩ ra được việc gì nên vội hỏi :

- Triển sư bá! Kiếm pháp danh gia của đương thời còn có Thiên Phiên Quái Tú Bàng Thiên Hiểu Bang Chủ của Tam Nguyên Bang và Thiết Kiếm Chân Nhân. Vậy tại sao sư bá lại cứ nhất định mà phải cầu Điều Ngao Cư Sĩ chỉ điểm như thế?

- Phần vì Bàng Thiên Hiểu với Thiết Kiếm Chân Nhân bất đồng ý kiến với ta. Hai là kiếm pháp hiện'ap của hai người tuy lợi hại thực, nhưng không phải là chính tông.

- Theo như lời sư bá nói thì kiếm pháp của Điều Ngao Cư Sĩ tất nhiên là rất đặc biệt thần diệu phải không?

- Điều Ngao Cư Sĩ ở Đông Hải Điều Cơ lặng lặng xem mưa gió bể trời, mặt trời mặt trăng và các tinh tú của vũ trụ biến hóa ra sao mới nghiên cứu ra bốn thế kiếm tuyệt tác gọi là Phong, Vân, Lôi, Vũ. Hai thế dùng để phòng thân. Mỗi lần ở Bắc Hải Kiếm Hội, thấy hơi lép vế một chút, Điều Ngao Cư Sĩ liền đem bốn thế kiếm đó ra sử dụng là vẫn hồi được thế bại ngay!

Nói tới đó, lão kiếm khách đưa mắt nhìn Cổ Thanh Phong mấy cái, rồi cười nói :

- Hiền đệ đã học được toàn bộ chân truyền của lệnh sư, nếu lại học được thêm bốn thế Phong, Vân, Lôi, Vũ của Điều Ngao Cư Sĩ, là đã đủ sức đối địch được thế lực của những Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung rồi! Vạn nhất hiền đệ cứu được Mạnh Hồng Tiểu thoát nạn, lại nghiên cứu thêm Ma Kha Kiếm Pháp, thì hiền đệ sẽ trở nên đệ nhất kiếm pháp, và

sẽ làm rạng rỡ cho võ lâm đương thời.

Sau khi ngộ nạn, bây giờ lại gặp được kỳ phùng như vậy, Cổ Thanh Phong mừng rỡ vô cùng. Nhưng bao giờ chàng cũng nhớ tới Mạnh Hồng Tiểu dang lâm nguy, liền hỏi :

- Tiểu diệt theo học kiếm pháp của sư bá thể nào cũng phải tốn rất nhiều thì giờ, rồi lại còn phải đi Đông Hải Điều Cơ bái kiến Điều Ngao Cư Sĩ...

Triển Thanh Bình thấy chàng lo âu như vậy, liền mỉm cười hỏi :

- Có phải hiền diệt sợ học kiếm quá lâu, mà Mạnh Hồng Tiểu cô nương sẽ phải bị nguy hiểm không?

Cổ Thanh Phong mặt đỏ bừng, không sao trả lời được. Lão kiếm khách lại ha hả cả cười và nói tiếp :

- Hiền diệt cứ yên chí, Mạnh cô nương thông minh tuyệt đỉnh, cứ xem cánh thức của nàng, ba ngày dạy Lâu Sơn Tam Sát một chữ trong Đằng Ma Bảo Lục, như vậy cũng đủ chứng tỏ nàng có một sức thông minh siêu tuyệt đến mức nào rồi! Với tài ba của nàng như thế, thì làm sao mà chả đối phó nổi với bọn tiểu yêu của Ma Cung? Lại thêm chúng còn bị mắc hớ lớn của lão, chúng còn đang bị người khác đánh cho tơi bời thì làm sao mà chúng còn có đủ thì giờ để sát hại Mạnh cô nương được nữa?

- Bầy Sứ Giả của Ma Cung mắc hớ sư bá chuyện gì thế?

Triển Thanh Bình liền kể cho chàng hay là mình đã nói cho Trang Mộng Diệp biết ở trên núi Trường Bạch ở ngoài quan ngoại có một đôi tiên hạc ngàn năm...

Cổ Thanh Phong “ừ” một tiếng, rồi lại hỏi :

- Có phải sư bá đánh lừa bầy Sứ Giả uống công đi lên tận trên Trường Bạch một phen phải không?

Triển Thanh Bình lắc đầu vừa cười vừa đáp :

- Bầy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung có hai con Thần Tự. Núi Trường Bạch tuy xa, nhưng chúng cỡi trên hai con chim đó không mất tốn sức gì cả, mà cũng đi tới được rất dễ dàng. Hơn nữa, lão dù sao cũng có một chút tên tuổi ở trên võ lâm, thì khi nào lại đi nói dối với chúng để mang tiếng tăm xấu xa như thế? Sự thực ở gần Thiên Trì quả có tiên hạc ngàn năm, nhưng Chủ Nhân của tiên hạc ngàn năm đó là Thiên Trì Phả

Tú. Ông ta là người rất kỳ lạ, và khó đối phó lắm. Bảy Sứ Giả của Ma Cung muốn đến bắt đôi tiên hạc của ông ta, thì làm sao tránh khỏi bị ông ta đánh cho một trận tơi bời?

Cổ Thanh Phong nghe xong mới biết Hải Thiên Kiếm Thánh đã đánh lừa bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung như thế nào, chàng lại còn nghe thấy Triển Thanh Bình lên tiếng nói :

- Còn về việc học kiếm, vì sư phụ của hiền đệ cùng lão cũng là những người thuộc kiếm pháp chính tông, thế kiếm không khác nhau mấy, nếu lão dạy cho hiền đệ, chỉ ba bốn tháng là xong. Hiền đệ có thể học được hết chân truyền của lão rồi, lúc ấy lại đi kiếm Điều Ngao Cư Sĩ học thêm Phong Vân Lôi Vũ bốn thức...

Thần Phủ Khai Sơn nghe nói chỉ cần học ba bốn tháng trời là đã có thể học được hết kiếm pháp của Hải Thiên Kiếm Thánh nên mừng rỡ vô cùng, liền hỏi rằng :

- Sư bá đã chịu phác cách hoàn toàn cho tiểu đệ, chẳng hay ngay bây giờ tiểu đệ đã có thể theo sư bá đi Bắc Hải được không?

Triển Thanh Bình đáp :

- Học kiếm có cần gì phải đến Bắc Hải đâu? Ở trong Cửu Hồi Cốc này vắng vẻ lắm, chính là một nơi học võ rất tốt, vả lại Điều Ngao Cư Sĩ bây giờ cũng không ở Đông Hải...

Cổ Thanh Phong đang lo ngại Đông Hải quá xa, bây giờ nghe thấy Triển Thanh Bình nói như vậy, liền hỏi :

- Điều Ngao Cư Sĩ không ở Đông Hải Điều Cơ, vậy thì người đang ở đâu hử sư bá?

- Y ở Lục Chiếu Sơn, cách đây không xa!

- Tại sao lão tiên bối ấy rời khỏi Đông Hải Điều Cơ mà tới núi Lục Chiếu để làm chi vậy?

- Điều Ngao Cư Sĩ là người rất lý thú và lại rất ngây thơ cụ. Vì y thấy ở Đông Hải Điều Cơ câu cá suốt ngày như vậy đã chán rồi, bây giờ nghe thấy trong Đào Hoa Chiếu ở núi Lục Chiếu có con Giao gọi là Đào Hoa Giao cho nên y mới không quản ngại đường vạn dặm xa xôi mà đi tới phía Tây này, định tâm câu cho kỳ được con Đào Hoa Giao đó!

- Con Đào Hoa Giao ấy có cái gì đặc biệt mà Điều Ngao Cư Sĩ đi

xa đến thế để câu nó như vậy?

- Đào Hoa Giao độc khôn tả và trong óc nó lại có một hạt Nguyên Châu. Hạt châu ấy là một thánh dược có thể chữa được bách bệnh. Đồng thời, da vảy của nó vào lửa không cháy, xuống nước không chìm, bảo đao chém không đứt, có thể dùng làm Y Giáp để hộ thân rất tốt!

Cổ Thanh Phong nghe nói mừng rỡ lắm, không những Hải Thiên Kiếm Thánh đã nhận lời truyền thụ cho mình, mà Diêu Ngao Cư Sĩ lại ở Đông Hải tới đây, có lẽ hai người thế nào cũng cho mình trở nên một tay kiếm tuyệt thế, có lẽ nhờ đó mà ta đến Thiên Nguy Cốc cứu Mạnh Hồng Tiểu, đại chiến với bảy Sứ Giả ấy một phen...

Từ đó trở đi, Cổ Thanh Phong liền theo Hải Thiên Kiếm Thánh luyện kiếm ở trong Cửu Hồi Cốc.

Trong thời gian đó, Bàn Thiên Hiểu cùng Thiết Kiếm Chân Nhân, Diệu Chân các người gặp Liễu Như Yển mới biết Mạnh Hồng Tiểu đã bị đệ tử của Ma Cung bắt đi.

Bàn Thiên Hiểu cùng Liễu Như Yển quay về Tam Nguyên Bang, sai Thiết Kiếm Chân Nhân vân du Tây Nam dò thám tin tức của Vạn Kiếp Ma Cung. Riêng Đãng Phách Ni Cô Diệu Chân thì một mình lang bạt giang hồ.

Hãy nói Cô Gái Áo Vàng Bàn Chân Chân ở gần núi Ô Mông, đã gần hơn tháng trời mà vẫn không thấy Cổ Thanh Phong tới...

Cũng có một hôm nàng tới cái đầm nước trong ở ngoài Cửu Hồi Cốc đứng chờ tới khi hoàn hồn phủ xuống mới trở về nhà trọ, chỉ cơ duyên chưa tới, cho nên nàng với Cổ Thanh Phong tuy rất gần gũi nhau, mà không sao gặp gỡ nhau được.

Còn Cổ Thanh Phong nhất tâm nhất trí huyết khổ luyện kiếm học của Hải Thiên Kiếm Thánh truyền thụ cho.

Đợi chờ gần hai tháng vẫn không thấy hình bóng của Cổ Thanh Phong đâu cả, Bàn Chân Chân nản chí vô cùng, rầu rĩ rời bỏ khu núi Ô Mông, nhưng vẫn chưa chịu trở về Tam Nguyên Bang vội, mà tiếp tục đi ngao du Kim Mã Bích Khê, Điền Trì, Nhi Hải các nơi, mong gặp gỡ Cổ Thanh Phong và đồng thời cũng để dò thám xem Mạnh Hồng Tiểu và Vạn Kiếp Ma Cung ở đâu!

Bcc đi khỏi, lại qua được một tháng nữa, nhờ có sự thông minh và bản chất hơn ng, ctp đã học hết pho kiếm pháp của Hải Thiên Kiếm Thánh rồi.

Triển Thanh Bình thấy Cổ Thanh Phong thông minh như vậy, trong lòng cũng mừng rỡ, liền mỉm cười nói :

- Cổ hiền diệt, trong có một trăm ngày như vậy mà hiền diệt đã học hết pho kiếm của lão rồi, thật là hiếm có người thông minh siêu việt như hiền diệt được! Bây giờ hiền diệt phải theo lão chỉ bảo mà nghĩ cách đi cầu ngay Điều Ngao Cư Sĩ truyền thụ cho Phong Vân Lô Vũ bốn thế kiếm pháp kia đi!

- Cổ Thanh Phong với Triển Thanh Bình cùng tụ họp ở cửa Cửu Hồi Cốc trong trăm ngày, tình cảm hai người càng ngày càng thêm mật thiết. Lúc này, hai người sắp chia tay với nhau, Cổ Thanh Phong với vẻ quyến luyến không nỡ, liền cau mày lại thở dài một tiếng và hỏi :

- Sư bá không thể đi cùng với tiểu hiền diệt hay sao?

Triển Thanh Bình lắc đầu đáp :

- Phần thứ nhất là lão còn có việc khác phải đi ngay. Phần thứ hai là Điều Ngao Cư Sĩ vẫn còn tức giận lão. Nếu có lão đi thì chưa biết chừng hiền diệt sẽ không học được một thế kiếm nào cũng nên.

Cổ Thanh Phong nghe nói rầu rĩ vô cùng. Triển Thanh Bình thấy vậy liền giơ tay ra vỗ vào vai chàng mấy cái rồi nói :

- Hiền diệt là người rất trung hậu, hà tất phải rầu rĩ về sự ly biệt như thế làm chi? Bây giờ, trên giang hồ đang có đa sự, như vậy thì rồi đây đi đến đâu mà chúng ta lại không gặp nhau? Thôi, chúng ta cứ chia tay ở đây đi, đừng buồn rầu như vậy nữa!

Cổ Thanh Phong cung kính hỏi lại :

- Ba mươi sáu thế kiếm pháp của sư bá sáng tác mới truyền thụ cho, chẳng hay tên gì không?

Triển Thanh Bình không đợi chờ Cổ Thanh Phong nói xong đã vừa cười vừa nói :

- Kiếm pháp của sư phụ cháu tên là Thiên Độn, vậy kiếm pháp của lão tên là Thanh Bình vậy! Ba mươi sáu thế kiếm pháp mới sáng tạo này là tổng hợp sở trường của hai nhà. Như vậy, để lão đặt cho nó một cái

tên gọi là Thanh Bình Độn Kiếm, chẳng hay cháu nghĩ sao?

Lão anh hùng vừa nói vừa ra ngoài Cửa Hồi Cốc, nói đến bốn chữ sau cùng, thì hình bóng của lão anh hùng đã mất dạng rồi.

Cổ Thanh Phong vội giở khinh công ra đuổi theo sau, nhưng khi ra tới cốc khẩu, không trông thấy hình bóng của người sư bá đâu hết. Chàng đứng ngẩn người ra một hồi. Chàng lại nghĩ đến hình bóng của nàng Mạnh Hồng Tiếu. Chàng ngẩng mặt lên trời rú một tiếng, rồi rời khỏi núi Ô Mông đi Lục Chiếu Sơn để kiếm Điều Ngao Cư Sĩ ngay!

Vì chàng đã được Triển Thanh Bình chỉ điểm cho nên không cần phải hỏi dò đường lối gì cả, đã đi ngay tới núi Lục Chiếu Sơn liền...

Lúc ấy, mặt trời mới mọc, cảnh sắc trên núi cao đẹp để khôn tả. Cổ Thanh Phong biết Đào Hoa Chiếu ở về phía bên trái, dưới chân núi, chàng đi lên được mười ba mươi bốn trượng, liền nghĩ thầm :

“Nơi có ánh sáng chói lọi bốc lên kia, chính là ở phía đằng sau phía bên trái dưới chân núi, chẳng lẽ...?”

Chàng chưa nghĩ xong thì đã có tiếng động rất nhẹ và hình như có một vật gì nhẹ lướt qua đầu vai bên phải của chàng.

Chàng vội nhảY sang trái hơn trượng. Ngờ đâu, vật đó là một vật sống. Chàng nhảy tới đâu là nó nhảy theo tới đó, và liền móc ngay vào chéo áo của chàng liền.

Chàng mới hay đó là một cái móc câu đen nhánh, dài chừng ba tấc, buộc bằng một sợi dây vàng. Chàng biết ngay là mình đã bị Điều Ngao Cư Sĩ câu phải, nhưng trong lòng cũng hơi tức giận và nghĩ :

“Vị võ lâm kỳ nhân này cũng lạ thật! Không biết ta bao giờ hết, cũng không nói năng gì hết, mà đùa giỡn ta như vậy, co ta như là một con cá, định câu ta lên chăng?”

Chàng sợ đối phương câu mình lên thật, vội quay mình lại, tay nắm lấy sợi dây, vậy hết chân lực và lấy tấn giở Đại Lực Thiên Cân Trụ ra đứng cho thật vững. Đồng thời chàng đã trông thấy người cầm cái cần câu giỡn mình là một ông già râu tóc bạc phơ, đang ngồi ở trên lưng chừng cây cổ thụ.

Hình như tâm ý của ông già đó đã bị chàng đoán đúng. Vừa móc được áo chàng đã định câu chàng lên thực. Chàng trông ông già nọ đang

định lên tiếng hỏi, ngờ đâu sức kéo của ông ta cũng mạnh gần nghìn cân, vì vậy cười đã dùng Đại Lực Thiên Cân Truy thân pháp ra lấy tấn rồi mà vẫn còn bị ông ta lôi về phía trước mấy bước.

Ông già thấy Cổ Thanh Phong không bị mình lôi lên cũng thất thanh kêu “ủa” một tiếng. Ông ta giật mạnh cần câu một cái, thâu ngay cần câu đó lại liền.

Cổ Thanh Phong cố nén lửa giận mà quay người lại chấp tay chào ông già đó rồi lên tiếng hỏi:

- Lão tiên bối quý tính danh là chi? Sao bỗng dưng lại đùa giỡn Cổ Thanh Phong tôi như thế?

Ông già ha hả cười và đáp :

- Ta bình sinh không tên không họ, sở dĩ ta lấy cần câu này câu người là vì có hai nguyên nhân chính.

Cổ Thanh Phong hơi cau mày lại, rồi hỏi :

- Cụ coi tôi như là con cá, mà lại còn bảo có hai nguyên nhân chính!

Ông già thâu cần câu lại, rồi tựa một tàu lá ở trên thân cây, từ từ nhảy xuống, tròn mắt nhìn Cổ Thanh Phong cười ngạo nghễ :

- Tất nhiên là có hai nguyên nhân chính rồi. Nguyên nhân thứ nhất là cứu người khỏi chết!

Cổ Thanh Phong nghe nói cau mày, gượng cười. Ông già thấy vậy cười nhạt hỏi :

- Người cười cái gì? Những sương mù mà trông như mây màu sắc ở dưới chân núi này là một chương khí lợi hại nhất của các tỉnh ở miền Tây Nam này. Tên nó là Đào Hoa Độc Chương. Nó giết người một cách vô hình, cứ đến mặt trăng mọc lên trên đỉnh đầu thì những sương ngũ sắc đó mới tan hết.

Ai dám đến gần trước ngọn núi chỗ cách nơi có sương mù đó chừng mười trượng, thì người đó đừng nói là Cổ Thanh Phong, mà là một cây Ngao Sương Thanh Phong chiếm nhiễm phải độc chương đó thì cũng phải cành rụng lá rơi mà uể oải ra chết liền.

Cổ Thanh Phong nghe nói rùng mình kinh hãi, liền thay đổi sắc mặt và cảm ơn ông già ngay.

Ông già lại nói tiếp :

- Nguyên nhân thứ hai là vì thanh bảo kiếm đeo ở vai người.

Cổ Thanh Phong lại tỏ vẻ ngạc nhiên và hỏi lại :

- Thanh kiếm ở trên vai của tiện hạ có liên quan gì đến lão tiên bối đâu?

Ông già vẫn kiêu ngạo nói :

- Tất nhiên là có liên can, vì người đã gặp danh thủ đệ nhất kiếm của đương thời!

Cổ Thanh Phong nghĩ thầm :

“Hải Thiên Kiếm Thánh nói rất đúng, ông già Điều Ngao Cư Sĩ này quả thật là người rất lý thú, sao ta không theo lời dặn bảo của Triển sư bá để đùa giỡn ông ta một phen?”

Chàng đã quyết định như vậy, liền hỏi :

- Danh thủ đệ nhất kiếm đương thời, mấy chữ đó có phải là quá tự tôn tự đại đấy không?

Ông già trở lời một cách kiêu ngạo :

- Tất nhiên, tất nhiên nếu dùng kiếm đối địch, trên thiên hạ này không ai có thể địch nổi lão!

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên, rồi mỉm cười nói :

- Lão tiên bối đã nói như vậy, tiểu bối phải đoán ra được danh hiệu của tiên bối mới phải!

Ông già gật đầu, lẩm bẩm tự nói :

- Trong võ lâm này, tuy rất có nhiều tục tử, nhưng những người sử dụng kiếm có tên tuổi đã có mấy ai, nên người mới đoán một cái là đoán ra liền!

Cổ Thanh Phong thấy thái độ của đối phương kiêu ngạo như vậy, chàng cố ý làm ra vẻ ngĩ ngợi giây lát, rồi mới từ từ đáp :

- Tiếc thay lão tiên bối không phải mặc quần áo đạo sĩ, bằng không tiểu bối phải đoán lão tiên bối là Thiết Kiếm Chân Nhân, người Hộ Pháp của Tam Nguyên Bang.

Ông già bĩu môi lắc đầu và nói :

- Kiếm pháp của đạo sĩ Thiết Kiếm Chân Nhân đó bằng sao được lão. Nếu hai bên đối địch thực sự, chỉ năm trăm hiệp là cùng, y thế nào

cũng bị lão đánh bại ngay!

Cổ Thanh Phong giả bộ thất kinh, vội hỏi :

- Nghe lão tiên bối nói như vậy, lão tiên bối có phải là Phiên Thiên Quái Tú Bàng Thiên Hiểu, Bang Chủ của Tam Nguyên Bang tiếng tăm lừng lẫy giang hồ đấy không?

Ông già vẫn lắc đầu, vừa cười vừa trả lời :

- Kiếm pháp của Bàng Thiên Hiểu không hơn gì kiếm pháp của Thiết Kiếm Chân Nhân. Y miễn cưỡng gọi là kiếm thủ hạng nhất trên giang hồ thôi!

Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :

- Lão tiên bối khinh thường cả Phiên Thiên Quái Tú lẫn Thiết Kiếm Chân Nhân, như vậy thì tiểu bối biết đoán làm sao được đây?

- Vừa rồi lão đã nói những người sử dụng kiếm được nổi tiếng có mấy yai đâu... Người thử đoán thêm một vài người nữa thì sẽ đúng đấy!

Cổ Thanh Phong giả bộ nghĩ ngợi giây lát, rồi vừa cười vừa tỏ ra đắc chí nói :

- À, tiểu bối đoán ra rồi, vì tiểu bối đã nghĩ ra được một vị đại kiếm khách tuyệt nghệ vô song, tiếng tăm cái thế...

Ông già tỏ vẻ khoái chí, liền thúc giục chàng :

- Nói mau đi, nói mau đi!

Cổ Thanh Phong ngấm nhìn ông già một hồi, mặt tỏ vẻ rất kính phục, hỏi :

- Chắc thể nào lão tiên bối cũng là Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình, Chủ Nhân của Thanh Bình Cung ở Bắc Hải phải không?

Ông già nghe nói thất vọng, lắc đầu cười nhạt đáp :

- Không đúng, không đúng! Triển Thanh Bình tự tôn tự đại, tự gọi mình là Hải Thiên Kiếm Thánh, nhưng ba lần y đấu với lão ở trong Bắc Hải Kiếm Hội có thắng nổi lão một thức nào đâu?

Cổ Thanh Phong gượng cười nói :

- Tiểu bối đã đoán hết tên của những danh gia hạng nhất sử dụng kiếm đương thời rồi, mà vẫn chưa đoán ra được lão tiên bối là ai cả!

Ông già đó chính là Điều Ngao Cư Sĩ, thấy Cổ Thanh Phong chỉ phỏng đoán các người khác thôi, chứ không nói tới tên mình, nên ông ta

càng tức giận thêm, rồi cau mày lại nói :

- Tất cả danh gia sử dụng kiếm đương thời mà người vừa phỏng đoán còn thiếu soát một người, nếu người nói nốt tên người đó ra là đúng ngay!

Cổ Thanh Phong gật đầu đáp :

- Tiểu bối biết còn một vị danh thủ kiếm pháp vô song nữa!

Điếu Ngao Cư Sĩ cả mừng nói :

- Phải, phải! Người đó chính là lão đây!

Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :

- Không phải lão tiền bối, người đó là Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh, nhưng ông ta đã không có duyên với trần gian, tiên du đã lâu rồi!

Điếu Ngao Cư Sĩ không sao chịu nhịn được nữa, nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong tự báo danh hiệu, hậm hực nói :

- Ta là Điếu Ngao Cư Sĩ, tại sao người lại không liệt tên ta trong đệ nhất kiếm thủ của võ lâm đương thời như thế?

Cổ Thanh Phong nghe nói liền làm ra vẻ thất kinh, vội xoay giọng gọi là tiền bối, và cung kính vô cùng, cúi đầu xuống đất vái một lạy. Điếu Ngao Cư Sĩ cau mày lại, xua tay nói :

- Ta quanh năm ở Đông Hải, trơ trọi một mình quen rồi, không cần lễ tiết của đời tục, người khỏi cung kính như thế! Người mau nói cho ta biết, tại sao người lại không liệt ta vào những kiếm thủ đệ nhất đương thời như vậy để ta khỏi nóng lòng!

Cổ Thanh Phong cười thầm, nhưng vẫn theo cách dặn bảo của Hải Thiên Kiếm Thánh mà làm ra bộ hoảng sợ nói :

- Cổ Thanh Phong tôi không dám nói thẳng sợ mịch lòng lão tiền bối!

- Không sao, không sao! Măng chửi ngay trước mặt còn thú vị hơn, quý hồ người mắt có lý.

- Cổ Thanh Phong tôi đâu dám phê bình tiền bối như thế! Tôi nghe thấy Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình, Phiên Thiên Quái Tú Bàng Thiên Hiểu, và Thiết Kiếm Chân Nhân các người đối với tiền bối đã có lời nói rất nặng!

Điếu Ngao Cư Sĩ trợn ngược đôi mắt lên vội hỏi :

- Bọn lão quỷ ấy nói xấu gì lão thế?

- Họ nói lão tiền bối tuy cũng miên cường được gọi là kiếm thủ hạng nhất đương thời, nhưng đó chỉ là xếp đặt tên tuổi của lão tiền bối cho đủ số đầy thoải, chứ kiếm thuật của lão tiền bối không nghĩa lý gì hết!

Điếu Ngao Cư Sĩ tức giận khôn tả, kêu “hừ” một tiếng quật luôn cần câu vào tảng đá lớn nhô ra ở trên vách núi một cái, tảng đá ấy bị vỡ ta ra liền, rồi y hậm hực hỏi Cổ Thanh Phong :

- Sao chúng dám bảo kiếm pháp của lão không ra gì?

- Lão tiền bối chớ có giận dữ như thế vội, theo Cổ Thanh Phong tôi nghe thấy thì họ nói...

- Họ có nhắc nhở Phong, Vân, Lôi, Vũ bốn thế kiếm của lão không?

Cổ Thanh Phong cười thâm và nghĩ :

“Quả thật tính nết của Điếu Ngao Cư Sĩ đúng như lời Hải Thiên Kiếm Thánh nói không sai chút nào. Quả nhiên y đã mắc hờn ta rồi!”

Nghĩ đoạn, chàng lại hỏi Điếu Ngao Cư Sĩ rằng :

- Cái gì gọi là Phong, Vân, Lôi, Vũ tứ kiếm?

Điếu Ngao Cư Sĩ trợn ngược đôi lông mày lên có vẻ đắc chí đáp :

- Phong Tứ Kiếm là : Vũ Tuyết Nghên Băng, Phiêu Hồng Tống Lục, Giao Long Nộ Cuồng, Dịch Thủy Tiêu Tiêu. Vân Tứ Kiếm là : Phụng Tuế Long Hư, Tá Thiên Tệ Nhật, Xang Hà Luyện Thủy, Phiêu Diêu Nhân Uân. Lôi Tứ Kiếm là : Tà Tiên Tử Điện, Hải Lập Sơn Băng, Thiên Cô Tam Quá, Càn Khôn Nhất Chân. Còn Vũ Tứ Kiếm là : Không Mong Nhận Vật, Tiên Thạch Phi Yến, Bạt Hỏa Thanh Trần, Nhất Thiên Ty Ảnh.

Cổ Thanh Phong nghe xong vừa cười vừa hỏi :

- Tên của những thế không đó nghe rất tao nhã và êm tai, nhưng không biết có lợi hại hay không?

- Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của lão là khi lão ở Đông Hải ngâm xem bể trời mưa gió, nhật nguyệt tinh thần biến hóa ra sao mới nghiên cứu thành, oai lực thần diệu khôn tả!

Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :

- Lão tiền bối đã giở chế ra những thế kiếm thần diệu như vậy,

tại sao trong ba lần Bắc Hải Kiếm Hội, lão tiền bối không đánh bại những người kia để độc bá thiên hạ?

Điều Ngao Cư Sĩ thấy Cổ Thanh Phong hỏi như vậy, mặt đỏ bừng thở dài một tiếng rồi đáp :

- Lão với Thanh Bình, Thiên Hiểu, và Thiết Kiếm Chân Nhân mỗi người đều có sở trường riêng, và cũng có sở đoản của mình. Cho nên ba lần Bắc Hải Kiếm Hội đó, không ai thắng nổi ai là thế. Năm nay, lão đã nghĩ ra một cách đánh bại được họ, thì Thanh Bình lại sai người truyền lời cho lão với các người hay, Bắc Hải Kiếm Hội lần thứ tư vì việc riêng mà phải hoãn lại. Nên lão chán nản không có việc gì làm, mới đến Đào Hoa Chiếu này câu Đào Hoa Giao để tiêu khiển.

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Sao lão tiền bối năm nay lại có cách đánh bại mấy người kia?

- Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm của lão vốn là bốn thế. Năm ngay sau khi dự Bắc Hải Kiếm Hội về, lão đã khổ tâm nghiên cứu lại, rồi một biến thành bốn, bốn biến thành mười sáu, tất nhiên oai lực mạnh hơn trước nhiều, như vậy làm sao mà không thắng nổi họ?

- Lão tiền bối tiềm tâm ở Đông Hải, nghiên cứu tuyệt học. Nhưng Triển Thanh Bình với hai vị đệ nhứt kiếm thủ kia, cũng không khi nào lại chịu ngồi yên để bỏ phí những thời gian quý báu..

Điều Ngao Cư Sĩ thấy Cổ Thanh Phong vẫn không tin tài ba của mình liền cau mày đỡ lời :

- Nếu người được thấy Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm của lão thì người mới tin và kính phục. Để lão câu được con Đào Hoa Giao này đã, thế nào cũng cho người kiến thức, thì người mới biết kiếm thế của lão lợi hại như thế nào?

Cổ Thanh Phong giả bộ làm như coi thường bốn thế kiếm đó, chàng chỉ mỉm cười đáp :

- Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm của lão tiền bối tất nhiên phải lợi hại lắm, tiểu bối cũng muốn được kiến thức ngay, nhưng tiểu bối còn muốn kiến thức thủ đoạn câu Đào Hoa Giao của lão tiền bối hơn!

Điều Ngao Cư Sĩ thấy bình sinh tuyệt kỹ của mình mà đối phương không muốn kiến thức, nên y ngạc nhiên hỏi :

- Người cũng là người sử dụng kiếm, xem bề ngoài cũng đủ thấy võ công của người cũng không kém lắm, sao người lại chịu để lỡ dịp may mà không chịu kiến thức tuyệt học hãn hữu như vậy?

- Vì kiếm pháp của sư phụ của tiểu bối cũng là diệu tuyệt đương kim, có thể ngang với kiếm pháp của lão tiền bối, có lẽ tiểu bối chỉ kém lão tiền bối về kinh nghiệm và công lực thôi!

- Người là đệ tử của ai?

- Tiên sư là Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh!

Điều Ngao Cư Sĩ kêu “ủa” một tiếng, ngấm nghĩa Cổ Thanh Phong một hồi, rồi nói :

- Sư phụ của người chưa ta thế, cùng Thiên Hiểu, Thanh Bình, Thiết Kiếm Chân Nhân và lão là ngấm người hợp xưng là Càn Khôn Ngũ Kiếm. Người đã được Tiêu Đại tiên sinh truyền thụ tài nghệ cho, dù công lực và kinh nghiệm hơi kém một chút, nhưng người thế nào cũng sánh sỏi. Chờ lát nữa ta câu Đào Hoa Giao xong, thế nào cũng giở bốn thế kiếm đó ra để người xem kiếm pháp của ta có bằng được kiếm pháp Hải Thiên Kiếm Thánh, hay Phiên Thiên Quái Tú hay là còn hơn cả chúng!

Điều Ngao Cư Sĩ càng nói càng khoe khoang, Cổ Thanh Phong rất ung dung mỉm cười hỏi :

- Lão tiền bối cứ giở bình sinh tuyệt học ra để cho tiểu bối xem sao, như vậy có lẽ không được thích đáng cho lắm!

- Tại sao lại không thích đáng?

- Nếu lão tiền bối biểu diễn quá nhanh thì tiểu bối không sao nhận thức được những thế kiếm tinh vi, nếu biểu diễn quá chậm lại sợ tiểu bối sẽ học lỏm được hết!

- Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm của lão đã tồn mấy chục năm trời đất mới thành. Tuy chỉ có mười sáu thức, nhưng biến hóa kỳ ảo, có thể nói là bao la vạn tượng. Có không nào người chỉ xem ta biểu diễn một lần mà học lỏm được ngay như thế?

Nói tới đó, y lại ngấm nhìn Cổ Thanh Phong một hồi rồi lại nói tiếp :

- Nhưng bây giờ người gặp gỡ ta ở trên núi Lục Chiếu này, kẻ cũng có tiền duyên đây. Nếu sau khi ta biểu diễn tuyệt học đó xong, mà

người bình luận một cách công bằng, thì mỗi thế kiếm trong Phong, Vân, Lôi, Vũ ta có thể truyền thụ cho người một thức. Như vậy, cam đoan người sẽ trở nên một người có kiếm học sao siêu nhất trong giới trẻ tuổi của các người.